

Se îndepărtă grațios, rănită și atentă la pașii ei, ca o rățușcă urâtă care înțelege prea târziu că e lebedă, adică în timp ce tocmai descoperă că adevăratele ei surate, lebedele, deja s-au domesticit și s-au îngrășat și au ajuns să cerșească mâncare. Pe drum se întâlni cu niște vânzători de jucărele și podoabe de plastic care-o salutară veseli. Erau trei, o femeie și doi bărbați. Erau știrbi și frumoși. Sărăcacioși, mândri și bucuroși, și-o invitară să-i arate căsuța lor construită ilegal chiar în mijlocul falezei, sub casa sculptorului despre care se spunea că-și adusese pietrele din Bulgaria, zicând că recuperează Cadrilaterul bolovan cu bolovan. Oamenii erau veniți de prin țară, n-aveau acte, nici bani, nici trecut, probabil crescuseră la casa de copii, dar își săpaseră în pământ ceva incredibil: o casă încăpătoare, cu flori mari și colorate și băncuțe de piatră albă la intrare, ca-n Grecia, deși cu siguranță nu fuseseră niciodată acolo. De unde știau? Și faptul că erau trei, o femeie și doi bărbați – ce legendă le programase dorințele și felul în care-și aranjaseră viața? Din ce film, din ce carte, de unde le venise ideea unui *threesome*? Tot din capul lor? Sau de mai jos, de-acolo jos? Sau era nevoia, soluția pe care-o găsiseră pur și simplu încercând să supraviețuiască? Și oare chiar le ieșea? Și cum făceau să le iasă? Sau poate nu era nimic între ei, nimic în afară de dorința de a trăi curat lângă mare, calzi și indiferenți ca niște pietre proaspăt văruite, încălzite de soare? Înăuntru viermuiau câteva pisici, iar în fundul întunecos al casei oamenii săpaseră un puț care-i dădu fiori Petrei. Părea că duce până-n vecinătatea fundului mării, în fundul fundului lumii. Îi prezentară bucuroși fiecare cotlon, o invitară să folosească cu încredere veceul de-afară, pe care-l săpaseră

în mal – ei vor pleca să-și vândă zorzoanele, dar ea să intre fără grijă de câte ori are nevoie –, și îi povestiră că s-au mai împrietenit cu o doamnă artistă pictoriță, care le-a promis un tablou.

— O să scriu și eu despre voi, OK? îi întrebă Petra, simțindu-și zgândărit orgoliul de doamnă artistă, dar expresiile lor erau destul de confuze, nu știau sigur dacă și-ar dori sau nu să se scrie despre ei.

Și de fapt unde să scrie? Și de fapt cum?

Veneau din cu totul altă lume. Chiar dacă arătau mai bătrâni și aveau gurile știrbe, erau, de fapt, foarte tineri. Și o priveau ciudat, cu speranță, cu nerăbdare, cu încredere. Ca pe-o prăjitură. Ca pe-un capital prețios.

Își luă rămas-bun de la ei, coborî în golfuleț și scrise hăituită și bucuroasă, cu pulsul mărit și pupilele dilatate, sfârșitul piesei. Îl scrise ca după dictare. Ca și cum un monstru marin pervers, inteligent și puternic ieșise din mare și îi dictase totul, cuvânt cu cuvânt, pe nerăsuflăte, nerăbdător ca la finalul acestei dictări să-i facă ceva iremediabil și sacru, ceva care, deși necunoscut lor, era simțit de toate ființele vii din golf, dar și de cele moarte. Cei trei oameni trecură pe lângă ea fără să-i spună nimic, sfiindu-se de concentrarea ei de pe altă lume, și-o luară spre Vamă. Scoicile, algele, peștii scăpați din gheare și putreziți, crabii pe jumătate mâncați și uscați – mirosul tuturor devenise mai puternic. Trase adânc în piept acest dulce miros de moarte (Cum să nu iubești titlurile în sine? Cum să nu vrei să scrii titluri, doar titluri, până când îți ies așa?), acest miros mai tare ca iarba, mai tare ca mirosul de pulă, ah, ce cuvânt minunat, și începu să scrie.

SCENA 4 – ÎMBLÂNZIREA

E dimineată. Pavel și Ioana încearcă să plece tiptil. Ies din casă cu bagajele. De după colțul casei, cu cizme de cauciuc și o sapă, apare Marta.

MARTA: Gata. Am pus pepenii. V-am pus și vouă câțiva.

PAVEL: Marta, noi...

MARTA: Nici n-ați apucat să ne vedeți grădina. Haideți repede, înainte să-nceapă ploaia. Până la urmă se pare că tot vine o mică furtună. (*Ioanei*) Vrei să-ți dau o pereche de cizme?

IOANA: Nu, noi... trebuie să mergem acasă.

MARTA: Andrei o să se supere dacă plecați fără să vă luați rămas-bun.

PAVEL: O să-i treacă. Am văzut că... (*se cenzurează*)

MARTA: Că-i trece ușor, nu? (*pauză*) Îmi pare rău pentru aseară. Dar știți cum e, între prieteni se mai întâmplă și din astea.

PAVEL: Marta, noi chiar trebuie să mergem.

MARTA: Dacă plecați acum, o să fie greu să ne mai revedem.

PAVEL: Dimpotrivă. Cred că avem nevoie să lăsăm să treacă puțin timp.

VICTOR (*agitat*): Săru-mâna. (*îi vede pe Pavel și Ioana*) Să vin mai încolo?

Victor e îmbrăcat cu haine de lucru, poartă cizme murdare, are unelte de lucru la câmp, ciocan, cuie etc.

MARTA (*lui Victor*): Nu, prietenii mei de la oraș tocmai plecau. (*lui Pavel și Ioanei*) Atunci mai vorbim.

PAVEL (*lui Victor*): Tu ești Victor?

VICTOR: Săru-mâna. Da.

PAVEL: Am auzit numai lucruri grozave despre tine.

MARTA: Mai bine mergeți, să nu vă prindă furtuna pe drum.

IOANA: Da, Pavel. Pe drumurile astea desfundate nu cred că...

PAVEL (*lui Victor*): Câți ani ai, Victor?

VICTOR: 13. 13 și jumătate.

PAVEL: Mulți înainte.

VICTOR: Săru-mâna.

PAVEL: Arăți mult mai mare. Mai bine făcut. Ești ditamai bărbatul.

MARTA: Haide, Victor, ți-am pregătit o carte nouă în șopron și câteva jocuri noi și...

PAVEL: Aha... deci avem aici un pasionat de lectură! (*Victor se uită intrigat la el*) Ți place să citești, Victor?

VICTOR: Da. (*se străduiește să vorbească frumos și corect*) Să aflu mai ales cum era pe timpuri!

PAVEL: I-auzi. Și eu sunt pasionat de istorie. Mă bucur să aud că un băiat atât de... vrednic de la țară are ca pasiune cititul. Pentru că trebuie să fii și foarte vrednic, cu toate uneltele ăstea.

VICTOR: Am venit să repar șopronul și să pun pepenii și ce mai trebuie pentru uzul gospodăresc aicea.

PAVEL: I-auzi. Păi, ești foarte norocos, pentru că Marta tocmai a pus pepenii, ceea ce înseamnă că tu o să ai mai mult timp de citit, nu?

Victor se uită la Marta.

VICTOR (*zâmbește încurcat, dând din umeri*): Cred.

MARTA: Mergi în șopron, Victor. O să vin și eu imediat ce-mi iau rămas-bun.

VICTOR: Și să nu mă duc să iau scârbăciunea?

MARTA: Nu. A luat-o Andrei. A pierdut un pariu. Așa că poți merge.

IOANA (*îl oprește*): Cum ai zis, Victor? Scâr...

VICTOR: Scârbăciune, tanti.

Ioana notează cuvântul în telefon. Victor dă din nou să plece.

IOANA: Super.

PAVEL: Mai stai puțin, Victor. Îmi face plăcere să stau de vorbă cu tine.

Victor se uită iar la Marta.

MARTA: Cinci minute și gata. (*lui Pavel*) Victor pierde timp prețios de citit. E singurul lui timp în care poate învăța.

PAVEL: Crezi că eu nu pot să-l învăț nimic?

MARTA: Ce poți tu să-l înveți învăț și singur acasă.

IOANA: La ce te referi?

MARTA: Să joace teatru. Bănuiesc că asta ai putea tu să-l înveți, nu? (*lui Victor*) Domnul e actor.

PAVEL (*lui Victor*): Ia spune-mi, Victor, ai auzit despre vânători-culegători?

Victor dă din cap timid că nu.

PAVEL: Mă gândeam eu. Dar ce vă-nvață la școală?

MARTA: Victor nu mai merge la școală. A terminat opt clase și mai că-sa are nevoie de bani, mai are patru frați mai mici, așa că-l trimite cu ziua pe la oameni.

PAVEL: Mai ales pe la voi.

MARTA: În ultima vreme, da.

IOANA: E minunat ce faci! E... Aș putea să-ți fac o poză împreună cu Victor, să scriu despre proiectul tău pe Facebook?

MARTA: Nu.

IOANA: Ești atât de modestă! (*lui Pavel*) Înțeleg în sfârșit de ce spui mereu că Marta e minunată. (*Martei*) Ești grozavă, Marta!

MARTA: Nu cred.

IOANA: Ba da! Ba da! Să vii aici, să te sacrifici, să nu aștepți deloc/

MARTA: /Nu cred că Pavel spune că sunt minunată.

VICTOR: Acum pot să mă duc?

PAVEL: Numai puțin. Ia spune-mi, Victor, Marta ți-a dat cumva să citești și *Micul Prinț*?

VICTOR: E cartea mea preferată, domnule.

PAVEL: Minunat! Minunat! Nu cunoaștem decât ceea ce împlânzim, spuse... spuse... spuse... cine, Victor? Începe cu V, ca Victor.

Victor nu-și amintește. Marta scoate un schelălăit ascuțit, face ca vulpea.

VICTOR: Vulpea, normal!

PAVEL: Tu cu cine semeni, Victor, cu vulpea sau cu Micul Prinț?

MARTA: Lasă-l în pace!

PAVEL: Bine, bine. O întrebare mai ușoară: îți place să muncești la câmp?

VICTOR: Nu, normal.

PAVEL: Bravo. Îmi place că spui adevărul.

VICTOR: Păi, normal.

PAVEL: Deci nu-ți place să fii agricultor.

VICTOR: Automat că nu.

PAVEL: Dar împlânzirea... domesticirea... știi tu sigur că așa s-a petrecut, ca-n poveste? Știi tu sigur că pe timpuri, cum spui tu, așa au împlânzit oamenii câinii și